

Bestsellerová autorka románu *Hypotéza lásky*

ALI HAZELWOOD

☒ NEVHODNÝ
☒ LETNÝ
☐ ROMÁNIK

Lindeni

Nevhodný letný románik

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Ali Hazelwood

Nevhodný letný románik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

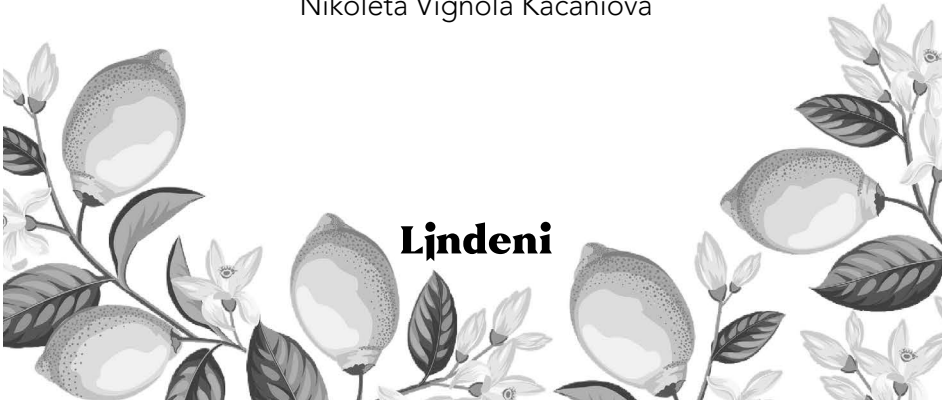
NEVHODNÝ
LETNÝ
ROMÁNIK

ALI HAZELWOOD

NEVHODNÝ LETNÝ ROMÁNIK

Z angličtiny preložila
Nikoleta Vignola Kačániová

Linden

Ali Hazelwood: *Problematic Summer Romance*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

***No part of this book may be used or reproduced in any manner
for the purpose of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data mining
(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).***

**This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC**

Translation © Nikoleta Vignola Kačániová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5319-7

ISBN e-knihy 978-80-566-5322-7 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5323-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobí)

ISBN e-knihy 978-80-566-5321-0 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Aj tentoraz knihu venujem Jen,
ktorá si ju ako jediná pýtala.
Všetko najlepšie k narodeninám.
Zámerne som to celé poriadne skomplikovala.
Len pre teba.

Hanbím sa to priznať, ale zvažovala som, že neprídem na bratovu svadbu.

„Vie o tom Eli?“ pýta sa ma Jade.

„O tom, že by som radšej objala podlahu verejných záchodov, než bola pri tom, ako si vymení manželský sľub s láskou svojho života?“

„Nie. O tom, že si ho *prepočula*.“

Pokrútim hlavou a nespúšťam zrak z korčúľ. Tvárim sa, že ľad predstavuje skutočnosť, o ktorej by som radšej nemala poňatia, a bodám doň naostrenou hranou. Štipka násilia mi vždy zdvihne náladu.

„Jednoducho tam nechod'. Uliat' sa zo svadby na opačnom konci sveta by malo byť ľahké. Netkvie v tom celá pointa? Človek si splní povinnosť a pozve každého, koho kedy stretol, od strašidelnej tety so zbierkou bábik až po večne spoteného bratranca z tretieho kolena, pričom očakáva, že deväťdesiat percent z týchto známych sa s patričnou ľútosťou neukáže.

To je fakt. Ak by ľudia mali tisíc dolárov na dovolenku, určite by ich neminuli na ochutnávku nahovno torty na mieste, ktoré vybral niekto iný.“

„Teoreticky áno.“ Keby ten ľad trošičku krvácal, bolo by to oveľa uspokojujúcejšie. „Ale Eli má svadbu na opačnom konci sveta z iného dôvodu. Každému, kto si to nemôže dovoliť, zaplatí letenku.“ Najmä mne. Brat je odo mňa starší a má dobre platenú prácu, čo sú dve vlastnosti, ktoré zdieľa s každým ďalším pozvaným človekom.

Každý nemôže byť ako ja a žiť v nablýskanom, exkluzívnom svete doktorandov.

„Tak moment. Nie je tá svadba náhodou v poondiatom Taliansku? To musí stáť majland.“

„Nuž, môže si to dovoliť.“

„Aj tak. Nemôže byť radšej držgroš?“ Moja priateľka predstiera dávenie. „Neznášam štedrých ľudí.“

„Hejže, sú brutálne neznesiteľní.“ S doširoka roztvorenými rukami sa zatočím dozadu. „Budú mať malú svadbu. Príde tam ani nie tucet ich najbližších priateľov, ktorí spolu strávia celý týždeň pred svadbou. Ďalších tridsať hostí príde na predsvadobnú večeru. Pred pár dňami som mala slabú chvíľku – nie som na seba hrdá – a zaklamala som Elimu, že musím ostať v Austine, lebo ma čaká posledný pohovor k tomu MIT projektu. Povedala som mu, že môžem prísť až na samotný obrad.“ Povzdychnem si a doženiem Jade. Klzisko je takmer prázdne a ľad sa trblieta v žiare stropných reflektorov.

„Čo on na to?“

„Civel na mňa, akoby som mu uniesla psa, prezradila, že zúbková víla neexistuje, a pokúsila sa mu nakopať zadok. Súčasne. Tváril sa strašne ukrivdene.“

„Ako sa *opovažuje* vážiť si tvoju prítomnosť?“

„Veď som sa aj patrične rozzúrila. Myslela som si, že sme obaja bezcitní, pragmatickí jedinci, ktorí si nezakladajú na ceremóniách. Tváril sa, akoby som mu a jeho nastávajúcej neplánovala liezť na nervy najbližších päť až osem desaťročí.“

„Očividne z neho láska spravila ešte väčšieho mäkkýša, než si sa obávala. Ale nevešaj hlavu, kamoška.“ Jade spraví otočku a zastane pred mnou, čím mi zatarasí cestu. „Hovoriš s odborníčkou s dlhoročnými skúsenosťami vo vyhováraní.“

„Pravdaže. Počúvam.“

„Najúčinnejší spôsob, akým sa dá vyhnúť akémukoľvek záväzku, je choroba, ktorá splňa tri enká.“ Postupne ich vyrátava na prstoch: „Je nechutná, nákazlivá a najmä náhla.“

Zažmurkám na ňu. Nezaváha ani na sekundu.

„Choroba ňa musí skoliť nečakane, aby sa jej nedalo predísť. Musí sa prenášať na ostatných, aby si nemohla cestovať. Najpodstatnejšie je, že musí vyvolávať pocit trápnosti. Môže sa prejavovať hnisavými výrazkami. Zápchom. *Výtokom*. Musíš byť taká nechutná, že nikomu ani len nenapadne pochybovať o tvojom stave, pretože také čosi by si si určite nevymyslela...“

„Jade.“ Chytím ju za ruku. „Ďakujem za informácie. Sú neoceniteľné.“

„Máš za čo. Premýšľala som, že začnem robiť školenia.“

„Ale nehovorím ti to preto, aby si našla spôsob, ako sa tej svadbe vyhnem.“

„Jaj. Vážne?“

Zhlboka sa nadýchnem. „Ak chce, aby som bola na jeho svadbe, nenechám si ju ujsť. Koniec diskusie.“

„Aha, už chápem,“ povzdychne si. „Spomínaš si na časy, keď si ho nenávidela?“

„Hej. Nikdy mi nechýbali viac ako teraz,“ dodám a nasilu pokrčím plecami. „Je to iba týždeň. Asi som len príliš ufňukaná.“

„Myslíš?“

Kývnem hlavou a odpichnem sa od ľadu. Jade ma po chvíľke doženie. „Nezabudni, že v nezastaviteľnej hnačke poznáš priateľa.“ Chytí ma pod pazuchu... „Možno sa ti zíde, ak sa ocitneš za stolom oproti Conorovi Harknessovi?“

*Sedem dní
pred
svadbou*

Prvá kapitola

Vďaka šťastene za to, že bratovým najobľúbenejším tvorom v celom vesmíre je pes.

Hoci... nie je to *celkom* pravda. Stredobodom Eliho vesmíru je Rue, jeho snúbenica. Po dvoch rokoch pozorovania, študovania, doberania, zazerania a silených rozhovorov musím uznať, že mu to nemám za zlé. Rue je jedinečná a komplikovaná, verná a tichá a väčšinou nie je ľuďom po chuti.

Kedysi som ju považovala za chladnú. Bála som sa, že tento bratov vzťah nebude nikdy vyvážený a skončí sa jeho zlomeným srdcom. Lenže po určitom čase mi bolo nad slnko jasnejšie, že Rue preňho spraví čokoľvek, dokonca bude aj predstierať záujem o táraniny jeho mladšej sestry, ktorá už štvrtýkrát za mesiac uvažuje nad tým, že si dá ofnu.

Spoznala som ju a usúdila som, že je hodná jeho lásky.

Lenže pes tu bol dávno pred ňou. Drobec je rozkošný sto-kilový kríženec z ulice a medzi jeho záľuby patrí chrápanie, slintanie a bezhlavá, vášnivá prítulnosť. Keď Eli začal uvažovať

nad svadbou niekde v zahraničí s najbližšou rodinou a priateľmi, práve Rue poznamenala: „*Nemali by sme cestovať príliš ďaleko.*“

„*Prečo?*“

„*Nechcel by si tam mať aj Drobca?*“

Vskutku je hodná jeho lásky.

Našťastie Drobec zbožňuje cestovanie, a teda jeho účasť nezmietla Európu zo stola. Nanešťastie nie každá letecká spoločnosť povoľuje cestovanie so psom veľkým ako medveď, ktorý navyše máva nočné mory a šteká uprostred noci, keď sa prebudí na vlastný prd. Drobčekova nedostačujúca spánková hygiena mi trhá srdce, ale vďaka tomu sa mi naskytla príležitosť, ktorej sa hodlám držať ako kliešť.

„*Našla som jednu leteckú spoločnosť,*“ oznámila som Rue a Elimu dva týždne pred svadbou. „*Lietadlo síce príletí až deň po vašom príchode, ale poskytuje extra priestory pre veľké psy. Drobec bude mať pohodlie. Mohla by som ísť s ním.*“ Usmiala som sa na psa, ktorý sa mi opieral hlavou o koleno. „*Tak čo, ty jeden dokonalý psíček, chcel by si ísť na výlet s tetou Mayou?*“

Zavrtel chvostom tak prudko, až som čakala, že vzlietne.

Takto sa mi podarilo skrátiť ten pekelný týždeň a zároveň stráviť čas s jediným chlapom, ktorý mi nikdy nezlomil srdce. „Drobec Archibald Killgore,“ oslovím ho, keď sa pretočí v uličke, aby si vychutnal škrabkanie brucha od sedemnástich nových priateľov, s ktorými sa zoznámil od nastúpenia do lietadla. „Ty ma nikdy nesklameš.“

Lietadlom otrasie turbulencia, na čo mi muž mojich snov vyskočí na kolená a akosi z nich zabudne zliezť.

Let z Austinu do Katánie s jedným prestupom trvá približne pätnásť hodín. Úmyselne si nekúpim prístup na Wi-Fi, aby som sa namiesto úzkostného vypisovania Jade sústredila na podstatnejšie záležitosti – napríklad na obrnenie.

Obranné múry, ktoré som si vybudovala voči Conorovi Harknessovi, potrebujú poriadne spevniť.

Nepochybujem, že sa objaví na bratovej svadbe. Koniec koncov je jedným z jeho najbližších priateľov, ak nerátame Drobca. (Ja ho veru rátam.) Obaja sú hlavnými partnermi, cármí, či akým titulom sa to častujú, firmy Harkness, spoločnosti zameranej na biotechnológie, ktorá generuje peniaze na takej abstraktnej rovine, že nemám šajnu, o čom točia, ale bola som opakovane uistená, že všetky ich aktivity sú legálne. Práve Conor je zodpovedný za to, že svadba sa koná na Sicílii a nie pri malebnom jazere alebo v Galvestone v Texase.

Odhliadnuc od toho, keď sa raz pohádali o poklese burzového indexu Nasdaq composite, Conor je vlastne jediným kandidátom na Eliho svedka.

Ako som už vysvetlila Jade: „*Conor ako taký nepredstavuje problém.*“

Hoci aj z týchto slov srší klamstvo. Kým mi letušky vysoko nad zemou neprestávajú nosiť nápoje s čoraz vyšším obsahom kofeínu, uvedomím si, že na človeka, ktorý pre mňa vraj nepredstavuje problém, sa moje myšlienky vracajú ku Conorovi až príliš často. Rozhodne ma neteší, že mrhám drahocennú mentálnu energiu na niekoho, kto si na mňa celé roky ani raz nespomenul.

Lenže to nie je pravda, odvetí hlas, ktorý má prehľad vo všetkom, čo sa mi v živote udialo. *Minulý august si na teba určite spomenul.*

Naša situácia je ako riadne obohraná pesnička – dvadsaťročná baba sa zabuchne to bratovho kamoša, ktorý je od nej o pätnásť rokov starší. Ibaže by sa mi ju tento týždeň konečne podarilo dostať z hlavy. Zredigovať vlastný život. Vykonať očistu od Conora a sračiek medzi nami. Akoby som sa napila bielidla: nebude to príjemné, možno ma to zabije, ale ak nie, tak z celej situácie vyjdem silnejšia.

Alebo mi vypovedia službu životne dôležité orgány. Nie som lekárka, nevyznám sa v tom.

Aspoň môžem snívať – a to aj napriek tomu, že po pristátí na letisku v Katánii sa moja nočná mora pretaví do reality. Kým Drobec ohuruje letušky v zóne pre domácich miláčikov, úporne sa snažím pripojiť na sieť. Obzerám sa a nasávam do seba príjemné pozdravy, prehnané gestá a nonšalantné talianske tempo, keď mi telefón rozvibrujú prichádzajúce správy. Ťuknem na poslednú od brata.

ELI: Príde po vás auto a odvezie vás priamo do vily.

To znie dobre, odpíšem mu.

V skutočnosti to môže vypáliť fakt hrozne. Mám obavy z toho, prečo Eli použil množné číslo. Možno hovorí o Drobcovi a mne alebo odkazuje na ďalšieho hosťa. V takom prípade chcem vedieť, o koho ide. Najlepšie bez toho, aby som sa musela pýtať.

Ibaže na to nemám čas. Keď si colníci prezrú Drobcovu hrubociznú zdravotnú zložku, ocitneme sa za kontrolnou zónou, kde do seba niekoľko nástročných báb kopne miniatúrne preská, akoby popíjali tvrdý alkohol. Pevne zovriem svoju batožinu, pripravená na všetko. Ešteže tak, lebo keď zbadám znudeného pána s ceduľkou ODVOZ PRE KILL-GORA a hnedovlásku stojacu vedľa neho, srdce mi padne iba do žalúdka, nie kamsi k zemskému jadrú.

Ale samozrejme. Stojí predou mnou osoba, ktorej som sa chcela vyhnúť.

„Ty si Maya, však?“ spýta sa žena a podíde ku mne o niekoľko krokov bližšie. Široko sa na mňa usmeje, pričom sa jej na ľavom líci objaví veselá jamôčka. „Ja som Avery.“ Veľavravné *Ja viem* si nechám radšej pre seba, aby som ju nevyplašila. Nie som predsa typ človeka, ktorý vráža kvantá času do internetového sledenia po frajerke chlapa, čo

sa mi páči, aby som o nich zistila aj tie najnepodstatnejšie detaily.

Samozrejme, že presne taká som, ale pokúsím sa odniesť si to do hrobu. Keď mi raz dotlačie srdce, Jade má prísne inštrukcie vymazať celú moju digitálnu históriu.

„Tolko som o tebe počula, Avery.“ Na nič pravdivejšie sa nezmôžem. Očakávam, že mi bude chcieť podať ruku, ale namiesto toho ma tuho objíma a ja sa modlím, aby z mojich vycestovaných pórov prestal aspoň na sekundu unikať puch.

„Hrozne sa teším, že sa konečne spoznávame. Neverím, že sme sa doteraz nestretli.“ Avery je odo mňa o čosi nižšia, takže do seba zvláštnym spôsobom zapadáme. Jej nos sa mi zaborí do pleca a moje kučeravé vlasy sa dotknú jej úst. Keď sa odtiahnem, v teplákoch pokrytých psími chlpmi a krátkom tričku si zrazu pripadám neadekvátne a úboho.

Mala by som sa tváriť odmerane ako ľadová kráľovná. Lenže Avery sa zdá milá a ja mám takých ľudí rada. „Aké zvláštne,“ odvetím, „veď obdive bývame v Austine...“

„... ale prvýkrát sa stretávame v Taliansku. Chápeš to? A pritom som toho o Eliho sestre počula neskutočne veľa.“

„Akékoľvek chýry si o mne počula, určite boli prehnané.“

„Ktoré konkrétne?“ spýta sa s naklonenou hlavou.

„Všetky.“

Rozosmeje sa melodickým, trošku zastretým hlasom. Doriti, je priťažlivá. „Nie, nie, tvoj brat a Minami sú na teba fakt hrdí. Pri všetkých startupoch, ktoré ti dávali ponuky, a tej cene, ktorú si vyhrala, nehovoriac o MIT ponuke... Všetci ňa proste strašne obdivujú. Trápilo ma, že som jediná, čo ňa ešte nespoznala.“

„To bude moja vina. Do Harkness si nastúpila minulé leto, však? Veľkú časť minulého roka som strávila vo Švajčiarsku. Vrátila som sa až pred pár týždňami.“

„Ozaj nie je ľahké zastihnúť ňu.“ Ladne pokrčí plecami. Stojí predou mnou v plnej kráse, akoby práve neabsolvovala transatlantický let. Nerada by som, aby sa cítila neprijemne, lebo zízam na jej vláčnu pokožku a neunavené oči, a tak sa radšej poobzerám okolo. Sústredím sa na radostné zvitania, zhluk rôznych jazykov, objatia a bozky. Eliho šofér sa zohne k Drobcovi a poškrabká ho po hlave – náš kráľ získal ďalšieho poddaného.

Avery zo mňa nespustí oči. „Prepáč, nechcem na teba civieť, ale som ohromená...“

„Čím?“

„Tým, ako veľmi sa podobáš na Eliho.“

„To počúvam často,“ zasmejem sa. Som zvyknutá, že pre ostatných som najprv sestra Eliho Killgora a až potom samostatná osobnosť. Príliš ma to netrápi.

„Ste si veľmi podobní, ale zároveň...“

„Zároveň nie?“

„Presne. Je to čudné.“

Odpoviem jej už nacvičenou poznámkou. „To bude tými čiernymi kučerami. A modrými očami.“ Lenže popravde toho je oveľa viac. S Elim máme rovnakú bradu, ostré očné zuby a až priveľmi dlhé nohy – najmä v pomere k trupu. Máme výrazné obočie, krojené pery a neslávne známy úzky a orlí killgorovský nos. Je to dominanta našich tvárí. Otec hovorieval, že taký nos je vznešený a hrdý, na čo som zvyčajne len pokrútila hlavou a pustila sa do vyhľadávania tutoriálov, ako môžem pomocou tieňov spraviť zo svojho nosiska rozkošný nosík, alebo do počítania, koľko si mám našetriť na plastickú operáciu. Keď sme mali štrnásť, Jade navrhla, že ma doň udrie hokejkou, vraj sa tak možno aspoň trochu sploští. Rozhodne som ju poslala kade ľahšie.

A potom som sa jedného dňa zobudila a rozhodla som sa, že na svojej tvári nemusím nič meniť. Ocino by bol taký

šťastný, že som napokon prijala, nie, že sa *hrdím* svojou genetickou výbavou.

„Vaša podobnosť je neskutočná.“ Avery sa nesmelo zasmieje. „Už o tom nebudem hovoriť. Ale keď ty si taká pekná a on...“ Zamračí sa, akoby si náhle uvedomila, čo takmer vypustila z úst.

„Nie, úplne ťa chápem.“ Mávnem nad jej obavami rukou, lebo presne viem, čo ju mátie: Eli a ja sme zložení z rovnakých častí, ale výsledné koláže našich tvárí vytvárajú dva rozdielne dojmy. Črty, ktoré vyzerajú pekne na mužovi, môžu pristať aj žene. Pri nás dvoch je to ešte mäťúcejšie, keďže on je typicky mužný, ale môj štýl je až gýčovito dievčenský.

„Vieš čo?“ povie napokon. „Podľa mňa si budeme výborne rozumieť.“

Sťažka prehltne nad jej láskavosťou. Keď si predstavím, že by som mohla byť priateľkou ženy, ktorá...

„Odchádzať?“ preruší nás šofér. Je postarší. Územčistý. Očividne nerozumie angličtine natoľko, aby chápal, o čom sa s Avery rozprávame, ale na Drobca sa stihol poriadne naviazať. „Odchádzať,“ zopakuje nástoјčivejšie a ukáže na východ.

„Áno, prosím,“ odpovie Avery.

S úľavou prikývne.

Šofér sa spýtavo pozrie na môj kufor. Keď pokrútim hlavou, žmurkne na mňa, vezme batožinu Avery a spoločne sa vyberieme do žiarivej sicílskej horúčavy.

Druhá kapitola

Prvýkrát som sa do Európy presťahovala ako takmer sedemnášročná. Strednú školu som ukončila v predstihu, lebo som bola silne motivovaná neutíchajúcim nutkaním *vy-padnúť z Austinu hoci aj do horúcich pekiel! Preč z Texasu! Preč zo Štátov! A hneď!*

Dostaňte ma. Odtiaľto. Preč.

Nešlo práve o dôkladne uvážené rozhodnutie. Na Edinburskú univerzitu som sa neprihlásila preto, lebo som hľadala prestížnu výskumnú inštitúciu, ktorá by mi poskytla nekompromisné akademické prostredie – ale vďaka šťastene ma tam čakalo presne toto. Výber vysokej školy sa zakladal na troch kritériách: Ponúka miesta s finančnou pomocou? Má program v anglickom jazyku? A je univerzitná pôda dostatočne vzdialená od čiernej diery mojich najhorších spomienok? Škótsko bolo prvým miestom, ktoré spĺňalo všetky tri, a kufre som si začala baliť v momente, keď som dostala oznámenie o prijatí.

Nešlo o veľmi racionálne rozhodnutie. Na moju obranu, chcela by som vidieť hociktorého pubertiaka, ktorému v priebehu dvoch rokov umreli obaja rodičia a musel sa nasťahovať k bratovi, prakticky neznámemu človeku, ako sa snaží nesprávať iracionálne.

Boli to drsné časy. Kým mama neochorela, boli sme najlepšie kamošky, a pred otcovou autonehodou som bola jeho malé dievčatko. Tak veľmi mi chýbali. Nosila som v sebe nezniesiteľné množstvo zadúšajúceho žiaľu. Nadýchnuť som sa dokázala len vďaka svojej zlosti. Vzduch mi prechádzal cez hruď a prepichoval mi pľúca drobnými dierkami. Vďaka zlosti som vedela fungovať. Udržala ma pri živote.

Hoci som bola ochromená, zmätená a najmä mladá, už vtedy som vedela, že ani hnev, ani stratégie, ktoré som používala na vyrovnanie sa s realitou, nie sú zdravé. Odháňala som od seba ľudí, ktorým na mne záležalo, a moje neutíchajúce výbuchy by ma skôr či neskôr odsúdili na život v samote. Ibaže okrem zlosti som nemala nič iné. Terapeutické sedenia mi pomohli, ale nie úplne. To isté platilo o liekoch. A tak som sa búrila. Vzpierala som sa vlastnému bratovi, ktorý bol rovnako bezradný ako ja. Narozprávala som toľko strašných vecí, reagovala som impulzívne a narobila neskutočne veľa riskantných sprostostí.

Nerada sa k tomu vraciam. Nerada spomínam na to, ako som raz šla na výlet s kamoškami, na dvadsaťštyri hodín som zmizla zo zemského povrchu a vydesila tým Eliho na smrť. Raz som mu zničila školský dres, lebo som sa mu chcela pomstiť za to, že na mňa navrieskal pred susedmi. Prišla som o panenstvo s týpkom, ktorý ma presviedčal, že vodičské preukazy sú len štátna propaganda. Jednoducho sa mi nepáči, kým som bola. Snažím sa viac nezneužívať svoju bolesť ako výhovorku. Správala som sa ako sebecká hlupaňa plná hnevu a ľutujem

veľa vecí, čo som navystrájala od svojich dvanástich až do... Vlastne asi až doteraz. Rozhodne sa stále snažím napraviť napáchané škody.

Lenže odchod do Škótska sa ukázal ako správne rozhodnutie a urobila by som ho znova. Bola som nútená postarať sa sama o seba, čo ma prinútilo dospieť a úplne nečakane mi to vyčistilo hlavu. Keď som sa ako dvadsaťročná vrátila do Austinu, bol zo mňa lepší človek.

Nastúpila som na magisterské štúdium fyziky na Texaskej univerzite. Nasťahovala som sa k bratovi a zistila som, že je vlastne skvelý človek, ktorý sa navyše zabúda odhlasovať zo streamovacích služieb, vďaka čomu som mala vždy poruke nekonečnú zábavu. Ozvala som sa kamošom zo strednej, s ktorými som prerušila kontakt v snahe od všetkého utiecť. Patrila medzi nich aj Jade. Vrátila som sa ku korčuľovaniu, začala som učiť decká základy ako dobrovoľníčka na miestnom klzisku, zistila som, že ma baví reštaurovať starý nábytok, istý čas som dvakrát týždenne chodila na koziu jogu. „*Na troskách svojho nahovno dospievania si si vybudovala peknú dospelosť*“, povedala mi raz terapeutka a mne sa to zapáčilo. Páčila sa mi predstava, že máme život vo vlastných rukách. Že ho môžem budovať deň po dni. Že môžem viac vnímať a menej reagovať.

Potom ma pred necelým rokom kontaktovala študijná poradkyňa a upozornila ma na jednu sľubnú stáž. Výpočtová fyzika. Dynamika kvapalín a plynov. Io, mesiac Jupitera, so všetkými skvelými aktívnymi sopkami. Presne podľa môjho gusta.

Ak by som sa na to dala, musela by som sa presťahovať na predmestie Ženevy.

„*Ale veď to je super!*“ tešil sa Eli, keď som mu o tom povedala. Usmieval sa rovnako, ako keď vyhral amatérsku hokejovú ligu. Sršala z neho pýcha, nadšenie a radosť. „*Hostovanie*

v CERN-e? Tým sa môžeš právom chvastať do konca života. Nič lepšie sa ti už nestane.“

„Možno. Ale keď som sa odťahovala tak ďaleko naposledy, v podstate som sa vyrútila von a zabuchla za sebou dvere. Takže ďalší odchod mi pripadá... Neviem.“

So zdvihnutým obočím mi položil na plece svoju ťažkú ruku. *„Toto je úplne iná situácia. Tentoraz ideš niečomu v ústrety. Naposledy si len utekala.“* Vedela som, že sa nemýli. Lenže Eli nepoznal celú pravdu.

A nepozná ju dodnes.

„Dobre?“ spýta sa šofér, ukáže na klimatizáciu a cez spätné zrkadielko sa mi pozrie do očí. Keď vojde do zákruty, osviežovač vzduchu v tvare stromčeka sa rozkýva zo strany na stranu. Pýši sa nápisom *Arbre Magique*. „Ešte? Viac zima?“

Pokrútim hlavou a usmejem sa, za čo ma odmení druhým žmurknutím.

Flirtuje so mnou? Je toto začiatok šteklivej aféry s čulým sedemdesiatnikom (alebo nezvyčajne opotrebovaným päťdesiatnikom)? Naozaj som sa ocitla v toxickej slučke románikov so staršími chlapmi? Skončím snáď...

„Nie je to nádherné?“ spýta sa Avery. Úprimne mi odľahne, že prerušila moje pokrútené myšlienkové pochody.

„Je. Toto miesto nemá právo byť také krásne.“

Už sme takmer dorazili do Taorminy, do cieľa, ktorý je len hodinku od letiska. Vďaka lacným letenkám a ešte lacnejším hostelom, ktoré boli vždy len krôčik od toho, aby v nich vypukli orgie, som počas štúdia cez víkendy precestovala celú Európu. Aj napriek tomu som ešte nikdy nebola na juhu Talianska ani na žiadnom z ostrovov. Čím ďalej sme od Katánie, tým viac sa tlačím čelom na okno. Okolo sa vlnia kopce pokryté olivovými sadmi a vinicami, pod dopoludňajším slnkom z nich srší život, plnosť a hojnosť. Až mám pocit, že si zo mňa

príroda uľahuje. Sady sa postupne menia na dediny s obydliami z bieleho kameňa, pruhy hustého lesa a krovia a napokon...

Bože, more.

„Ako sa volá toto more?“ spýtam sa Avery a nespúšťam oči z mihotajúcej sa vodnej hladiny. Tyrrenské more to nebude. Ani Stredozemné. „Iónické?“

„Iónske,“ opraví ma. Jej hlas oplýva kultivovanosťou typickou pre inteligentných a vyrovnaných ľudí, ktorí nepotrebujú ostatných ponížovať ani urážať. Celú uplynulú hodinu je priam stelesnením kultivovanosti. Aj Drobček ju zbožňuje a ona mu to opätuje – neodtiahla sa, ani keď jej oblizol líce svojím uslintaným jazykom. Nutne potrebujem, aby táto žena spravila čokoľvek neprístojné. Potrebujem akúkoľvek zámienku na to, nech voči nej môžem byť neúprosne zákerná. Aspoň v myšlienkach. *Neoblúbim si ťa, Avery. Nebuď taká úžasná.*

„Ach, jasné. Si tu prvýkrát?“

Prikývne. „Aj keď sa poriadne nepoznáme, vyložím karty na stôl. Asi budem za strašnú šprtku, ale...“ Z koženkovej kabelky vytiahne knihu s popraskaným, ošúchaným chrbtom, zjavne od opakovaného čítania. Je to klasický bedeker, aký so sebou nosievali turisti pred tým, ako sme začali nosiť vo vrecku celý internet. Z boku knihy vytrčá niekoľko desiatok záložiek. Na obale stojí *Taormina*.

„Prosím, povedz mi, že si ju nepopísala poznámkami,“ odpoviem a trhne mi kútikmi úst.

„Ach.“ Prekvapene zažmurká. Na okamih sa zatvári ublížene, rýchlo to však zamaskuje. „Uhm, nie. Len som párkrát čosi okomentovala.“

„Ešteže tak. Inak by to bol riadny...“ Z ruksaku vyťahujem známy predmet. „Trapas.“

V rukách držím rovnakú cestovateľskú príručku. Vydalo ju rovnaké vydavateľstvo, nesie rovnaký názov. Môj výťažok je

však v trošku horšom stave, keďže namiesto vkladania štítkov radšej ohýbam rožky, ale na všetky strany z neho vytŕčajú popísané žlté papieriky – *Botanická záhrada pre Rue; Ak sa bude dať, choď na turistiku; Skontroluj otváracie hodiny*. Avery hltá knihu pohľadom a potom sa na mňa zazubí. V tej chvíli auto zastane pred vilou. Keď pred ňou zbadám stáť dvoch mužov, stiahne mi žalúdok.

„Mýlim sa alebo sa z nás práve stali najlepšie kamošky?“ spýta sa ma s úškrnom.

Presne toho som sa obávala.

Tretia kapitola

Môj brat na nás čaká pri stole v tieni drevenej pergoly obrastenej ružovými bugénavileami. Jednou rukou si zakrýva oči, zakláňa hlavu a smeje sa. Oproti nemu je Conor Harkness a rozpráva príbeh, ktorý Eliho pobavil.

Takto je to lepšie. Aspoň to budem mať za sebou hneď v prvej minúte dovolenky. Prvý kontakt s Conorom udá tón celého pobytu a zvyšok bude spanilá jazda. Som presvedčená, že mu ide o to isté: o obojstranne výhodnú strategickú dohodu na zdvorilom nezáujme. Budeme sa tváriť, že náš vzťah stojí a padá na Elim.

„Neuveriteľné,“ utrúsi Avery zo zadného sedadla.

„Čo?“

„Vidieť Harka oblečeného v niečom, čo nespadá do kategórie ležérnej elegancie. Koniec sveta musí byť nablízku.“ Potom otvorí dvere a vystúpi. Drobec ju nasleduje, hlava-nehlava sa prediera cezo mňa k svojmu vyvolenému, pre ktorého by nás ostatných bez problémov zahrabal do jarku. Vyleziem z auta

presne vo chvíli, keď sa vyrúti na brata s nespútanou intenzitou svojej lásky.

„Videl si ho pred necelými štyridsiatimi ôsmimi hodinami,“ zašomrem si popod nos, no neubránim sa úsmevu. „Zachovaj si aspoň štipku hrdosti.“

Potom aj napriek hypnotizujúcemu bzučaniu cikád začujem neznámy hlas. „... *podľa mňa nie je prehnané očakávať, že ak moja kancelária pošle memorandum, tak riaditeľ nariadi svojim ľuďom spracovať podklady a pripraviť prezentáciu. Alebo sa mýlim, Hark?*“ Slová prichádzajú z reproduktora telefónu položenom uprostred stola.

„Vážne sa rozpráva s...?“ zašepká Avery Elimu, ktorému sa podarí prikývnuť aj napriek Drobcovmu nadšenému oblizovaniu.

„Vyzerá to tak.“

„Chudák Molnar. Žije vôbec? Nemali by sme mu začať kopať hrob?“ spýta sa s úškrnom.

„Ešte nie, ale robím si starosti o jeho psychické zdravie.“

„Mýliš sa,“ odsekne Conor, pričom zazerá na telefón, akoby sa rozprával s nevychovaným deckom, ktoré sa mu práve vymočilo na trávnik. V jeho tvári sa zračí špecifická kombinácia vyčerpania a znechutenia, akú dokážu vystrúhať len ľudia zo zazobaných rodín. Jeho profil, ktorý ma kedysi ohromil natoľko, že som si naštudovala anatómiu jarmovej kosti a jej prepojenie s hornou čeľusťou, sa od nášho posledného stretnutia vôbec nezmenil. Určite sa nedávno oholil. Možno ráno. „Ale to ti dokážem odpustiť, Tomas. Prekáža mi skôr to, aké je toto celé otravné.“

Eli sa pobavene uškrnie. Avery sa usmeje ešte širšie.

„Nebudem nútiť svojich viceprezidentov ani analytikov, aby premárnili týždeň ad hoc analýzami a hrajkaním sa ako na krúžku šikovných rúk, aby si mohol vytvor pripnúť na

chladničku,“ pokračuje Conor. „Ak sa chceš tváriť, že hráš hru na akumuláciu kapitálu, rob si to vo svojom voľnom čase. Na prvý pohľad vidíme, že ten kapitálový vklad nedosiahne nami stanovenú hranicu.“

„Tak to nefunguje.“

„Ale *my* áno. Naše investičné procesy sú prísne a nebudeme spätne prerátavať výkaz ziskov a strát, len aby frajer tvojej dcéry dostal finančnú injekciu pre startup, ktorý sa nikdy nepresadí na trhu a nikdy nebude udržateľný.“

„Ako partner mám právo...“

„Nie, ak je v hre neprehliadnuteľný konflikt záujmov. Nie, ak dohodu nepodporí nikto ďalší. Nie ako spoločník s *obmedzeným* ručením. Tie slová majú určitý význam.“

Eli a Avery sa na seba potichu uškŕňajú. Odvrátim od nich pohľad a obzriem sa naokolo. Pred očami sa mi rozprestrie ohromujúci výhľad a Conorove slová s írskym prízvukom zapadnú do úzadia mojej pozornosti.

Villa Fedra, miesto, kde budú svadobčania bývať, bola postavená na vrcholku kopca. Ako väčšina historických sídiel v Taormine stojí na útese – v mojej cestovateľskej príručke sa píše, že slúžili na obranu proti útokom pirátov a zároveň takto využívali aj najmenší závan vetra počas rozpálených letných dní na Sicílii. Vedela som, že okolitá krajina bude členitá, ale nečakala som taký strmý zráz. Pri úpätí skalnatého útesu sa rozprestiera úzka biela pláž a nekonečné more.

Teraz už viem, že sa volá Iónske.

Ten pohľad je až príliš ohromujúci. Príliš nádherný. Tyrkysové vlny a tmavozelené stromy sú dokonalé ako obrázok vygenerovaný umelou inteligenciou. Lenže keď odídem pár metrov od auta, opriem sa o kamenné zábradlie, ktoré má zabrániť, aby sa podnapití návštevníci rozplasli o skaly. Tvár mi pohladí vánok.

Aj napriek únave z letu a komatóznej mysli mi dôjde, že toto miesto je skutočné. Akokoľvek nepravdepodobne to znie, naozaj som tu. Keď sa otočím na juhozápad, premýšľam, či sa mi naozaj nesníva: priamo predou mnou sa totiž vyníma Etna. Najaktívnejšia sopka v celej Európe. Jemne naklonený svah zavalitej obryne stúpa vyššie a ešte vyššie až po majestátny, no desivý čierny cíp.

„Nehorázne,“ zašepkám sama sebe, sopke, vzduchu a celému sicílskemu prímoriu.

„Však?“ Pridá sa ku mne Eli a oprie sa lakťami o zábradlie. Drobec mu je v päťach a zbesilo oňucháva nové pachy. „Odkedy som sem prišiel, pripadá mi hrozne špinavý a škaredý.“

Otočím sa, aby som si obzrela vilu, a pohľadom nasávam popínavý brečtan a vistériu plaziace sa po bielej fasáde. V duchu porovnám toto miesto s domom, kde sme vyrástli. Ako keby som postavila páva vedľa moriaka. „Vyrástli sme v brlohu plnom potkanov, čo?“

„A nemali sme o tom ani poňatia.“

„Čo za hrozných rodičov ani nevysadí sad citrónovníkov?“ Natiahnem sa k stromčeku po svojej ľavici, zasadenom vo farebnej keramickej váze, a prstami prejdem po jednom z lesklých listov. Keď ho odtiahnem nabok, zbadám plný, šľavnatý, až obscénne dokonalý citrón. Vzduch zaplní citrusová aróma a zmieša sa s morskou soľou a čímisi pripomínajúcim... tymian. Krík, ktorý sa plazí dole útesom v zúfalom pokuse odísť čo najďalej od nás, je voľne rastúci tymian. *Milujem to tu.* „Dávaj si pozor, Eli. Rue ťa možno nechá pre citrón.“

„Neskoro. Už som sa s ním tajne zosobášil.“

Usmejem sa a Eli mi položí ruku na plece a privinie si ma do náručia. S bratom sa neobjímame často, ale keďže sa z pestrej škály dôvodov cítim nesvoja, jeho objatie mi je príjemné. „Som rada, že ste si vybrali toto miesto. Keď si mi povedal, že

neplánuješ stať šesť hodín na úrade s plastovými obrúčkami, asi som to s tým zhĺknutím trochu prehnela. Ale mám dojem...”

„Že som si to dobre premyslel?“ Prikývnem a Eli sa odťahne. „Že som si zobral dovolenku, aby som verejne oslávil svoju lásku k Rue?“

„Och, prosím ťa, schlad' hormón.“ Keď sa pokúsi postratiť mi vlasy, neubránim sa smiechu. „Navyše sa mi nezdá, že by si bol na dovolenke.“

„Veru som. To len Hark má od narodenia problém nekontrolovať si maily. Ešteže je mi to jedno, pretože fakt hrozne rád sledujem, ako sa so všetkými háda.“

Odvrátim zrak. „Kde sú ostatní? Myslela som si, že s Avery prídeme ako posledné.“

„Veď aj ste. Väčšina dospáva. Ďalší išli do mesta a Rue s Tishou sa išli prejsť po pláži.“

Pozriem sa na útes, na prudký zráz, na machovú pokrývku a krovie. „Skočili?“

Prstom ukáže na vzdialenejšie miesto pozdĺž pobrežia, kde je kopec miernejší. V diaľke vystupuje z hutnej tmavooranžovej pôdy kamenné schodisko. Točí sa nadol až k pláži – pravdepodobne súkromnej. „Skvelé.“ Očami kopírujem líniu pobrežia. Vtedy ho zbadám. V zátokke len niekoľko desiatok metrov od pobrežia je skalnatý ostrovček obrastený bujnou vegetáciou.

„To ma podrž. Nečakala som, že budeme tak blízko. To je...”

Eli prikývne. „Isola Bella.“

Keď som o tom ostrove čítala prvýkrát, napadlo mi, že domáci mohli byť pri výbere jeho mena trochu kreatívnejší. Ale ako sa naň pozerám, uvedomím si, že v jednoduchosti je krása. Lebo ostrov je jednoznačne nádherný. Ak je to vôbec ostrov. Nepravidelný zeleno-sivý pahorok obklopený oceánom spája s pevninou len tenučký pás štrkovitého piesku.

„Je príliv alebo odliv?“

„Netuším.“ Eli pokrčí plecami. „Prečo?“

„Odliv,“ ozve sa spoza nás hrubý hlas. „Ráno bola plytčina ešte zaplavená.“

Nuž, zdá sa, že to nemôžem ďalej odkladať.

S výdychom si nasadím masku pokoja a otočím sa. „Ahoj, Conor,“ pozdravím ho nadšene.

Zvyk je železná košeľa. Čo je... prinajmenšom zvláštne, keďže takmer celý svet ho pozná ako Harka.

„Maya,“ odzdraví ma.

Žiadne *Ahoj, Maya* alebo *Maya, čau*. Očividne nepotrebuje vo svojich e-mailoch predstierať nadšenie nadbytočnou interpunkciou. Conor sa neunúva s úsmevom, ale odmietam si to brať osobne. Taký jednoducho je – strohý, nedočkavý a niekedy nepríjemný. Možno to súvisí s jeho emočne dys-topickou rodinou. A možno je to súčasťou premyslenej biznisovej stratégie – človek možno musí naháňať strach a byť neustále podráždený, aby stelesnil predstavu investičného frajera. Vždy som si myslela, že s tým imidžom mu do veľkej miery pomáhajú obleky, ale aj bez tejto rekvizity, v medových nohaviciach a obyčajnom bielom tričku, by som ho nikdy nepovažovala za softvérového inžiniera ani profesora filozofie.

Vážne nie je môj typ. Je večne prepracovaný. Príliš upätý. Strašne cieľavedomý. A nehorázny debil.

Aj tak som doňho posledné tri roky zamilovaná.

Vždy som bola tvrdohlavá, ale toto je zvrátené aj na mňa. Toxické. Ako dvadsaťročná som oňho zakopla a odvtedy sa ho neviem zbaviť. Nejde to. Aj napriek tomu, čo všetko za odvtedy zomlelo.

Všetci učitelia tvrdili môjmu bratovi, aká som múdra, a pozrime sa, čo zo mňa vyrástlo. Obyčajná sprostá koza.

„Ako ide škola?“ spýta sa ma. Na nevinné otázky, ktoré mi ukážu, kde je moje miesto, má talent. V mojom ponímaní ma práve poslal do detského bazénika. Poriadne ďaleko od všetkých dospelých. Od *neho*.

„Skvele.“ Usmejem sa a zámerne si nevšímam, ako dôverne sa Avery dotýka jeho ruky. *Vedela si, že sa to stane, pripomínam si. Fyzický kontakt medzi ľuďmi, ktorí majú radi spoločnosť toho druhého, je úplne bežná vec.*

Ani si nepamätám, kedy naposledy som sa ho dotkla.

„Avery,“ oslovím svoju novú kamošku, „všimla si si, ako blízko je Isola Bella?“

„Áno! Neviem sa dočkať, keď ju pôjdem preskúmať.“ Potom sa zamračí. „Zároveň sa bojím. Nie som najlepšia plavkyňa.“

„Môžeme ísť spolu,“ navrhнем.

„To by bolo úžasné!“

„Napadlo mi, že by sme mohli ísť neskôr, keď sa trochu vyspíme...“

„Ježiši, Maya,“ uchechtne sa Eli. „Budeme tu celý týždeň a takmer celý čas máme voľný program. Dnes sa dospí a otras z letu. No tak, ukážem ti, kde máš izbu.“ Prevezme kufor z vodičových rúk a s Drobcom v päťách zamieri k verande, pomedzi biele, zvislo ryhované stĺpy.

Najradšej by som šla rovno za ním, lenže...

„To je môj kufor, Eli!“ zvolá Avery a ponáhľa sa za ním.

„Doriti, dobre teda, môžem ti ukázať tvoju izbu, Avery? Hark, zavedieš Mayu do jej izby? Ktorákoľvek otvorená môže byť.“

Conor neodpovie. Namiesto toho podá vodičovi niekoľko bankoviek, prehodí s ním pár slov, ktorým nerozumiem, a vezme moju tašku.

Pohoda. *Pohodička.*

„Vieš po taliansky?“ spýtam sa ho nadšene. Podarí sa mi neznieť, že by som si najradšej vytrhla slezinu a na mieste vykrvácala, na čo som patrične hrdá.

„Hej.“

„Lebo... Počkať. Tá opatrovatelka, o ktorej si mi hovoril, je Talianka? Tá, čo vešala šunku v sprche?“

„Lisu by poriadne nahnevalo, keby počula, ako naznačuješ, že sa znížila k čomukoľvek inému než k *prosciutto*.“

Vojdeme do mramorom obloženej vstupnej haly a rozhostí sa medzi nami ticho.

„Aký je rozdiel medzi šunkou a *prosciuttom*?“ spýtam sa nonšalantne, lebo ticho ma ubíja. *No tak, Conor, pomyslí si. Nenechaj ma v štichu. Vyjdi mi v ústrety. Nech sme po zvyšok týždňa aspoň priateľskí neznámi.* „Kto ich vôbec dokáže rozoznať...“

„*Prosciutto* je druh šunky,“ odpovie taktne, no úsečne.

„Aha.“ Aspoň sme už vnútri luxusnej dvojposchodovej budovy z devätnásteho storočia a mám príležitosť poukázať na ohromujúce architektonické prvky a vyplniť tak komunikačné ticho.

„Pozri sa na tú fresku.“

„Ten strop je neskutočne prepracovaný.“

„Ktovie, či je ten luster funkčný.“

Conor odpovedá len na priame otázky, čo je otravné, možno až ponižujúce. Vedie ma hore schodmi a ja vyplňam ticho blabotaním. Nasledujem ho. Hľadím na jeho vyšportované plecia z čias, keď aktívne vesloval, vďaka ktorým poľahky nesie moju batožinu. Od nášho posledného stretnutia pribudli v jeho hustých tmavohnedých vlasoch ďalšie strieborné pramene. Čím viac sa mračí, tým viac táram.

„Za francúzske okná by som dala dušu.“

„Všimnú si, ak ukradnem ten koberec?“

„Tamto je *knižnica*?“

Som si istá, že v areáli sa nachádza aj personál, ale na nia-
ký sme nenatrafili. Eli určite vybral pre Avery izbu na prvom
poschodí, možno hneď vedľa tej Conorovej. To by vysvet-
ľovalo, prečo ma Conor vedie až na druhé poschodie. Vždy
ma udivovalo, ako ďaleko je schopný zájsť, aby sa mi mohol
vyhnúť.

„Táto môže byť?“ spýta sa, čím preruší môj monológ o mo-
zaikovej podlahe, a ukáže na dvere. Zo zámky trčí zdobe-
ný univerzálny kľúč. Keď prikývnem, odnesie moju batožinu
dovnútra.

„Ďakujem krásne. Eli mal pravdu, fakt som vyčerpaná. Ma-
la by som si zdriemnuť, skôr ako odkvecnem.“ Jasne mu tým
naznačím, aby odišiel. Ale Conor za sebou zavrie dvere a jeho
tmavé oči sú zrazu prísne.

„Si nafetovaná?“ vyletí z neho. Niečo vo mne odumrie.

„Ako...“ žmurknem, ešte stále si totiž nie som istá, či som
jeho otázku pochopila správne. „Prosím?“

„Požila si nejaké drogy? Stimulanty? Takto sa pripravuješ
pred medzinárodnými letmi?“

„Prepáč, ale čože?“

„Nenabonzujem ťa. Ale ak máš problémy...“

„Nie. Prečo si, preboha, myslíš, že som nafetovaná?“

Podíde ku mne bližšie, až som nútená zakloniť hlavu. Vždy
sa nado mnou nepríjemne týčil – fyzicky aj duševne. „Správaš
sa ako maniak a máš rozšírené zreničky. Odkedy si vystúpila
z auta, si hyperaktívna, nervózna a ústa sa ti nezatvorila.“

„Taká jednoducho som.“

Zasmeje sa. Jeho hlboký smiech zaplní okolitý priestor.
„Maya.“

Za tým slovom sa skrýva omnoho viac. *No tak, Maya.
Maya, viem, aká si. Poznám ťa, Maya.*

Áno, pozná. Naozaj ma pozná. Práve preto by mal byť rozumnejší a nemyslieť si, že sa zdrogujem na bratovej svadbe. „Nie som zhúlená. A mohol by si byť aspoň trošku vďačný.“

„Komu mám byť vďačný?“ spýta so zvrášteným čelom.

„Mne. Za to, že sa ti to snažím uľahčiť.“

„Uľahčiť?“ pobavene vyfúkne. „V živote si nikomu nič neuľahčila.“

„Ale viem *ako na to*.“

„Maya,“ povie rovnakým tónom. Pokrúti hlavou a skloní ku mne pohľad. Akoby mu ani len nenapadlo, že by som chcela predstierať, že náš vzťah nie je plný napätia, rozpakov a čohosi lepkavého. „Oddýchni si. A prestaň sa správať ako malé decko, ktoré zjedlo príliš veľa pelendrekov. Tým neuľahčuješ vôbec nič.“ Podráždene sa otočí na odchod, ani sa neunúva hnevať. Správa sa ku mne rovnako povýšenecky ako vždy.

Vtedy sa rozhodnem, že ak sa chce správať takto, ukážem mu, ako dokážem veci sťažiť. „Bola to Avery, však?“

Celý stuhne, no neotočí sa mi čelom. „Čože?“

„To pre ňu si sa mnou prestal rozprávať.“

Štvrtá kapitola

Conor sa ku mne pomaly, pomaličky otočí.

Mám čas zatvárať sa nezaujato – ani príliš nazlostene, ani príliš ubolene.

Taktiež sa v spomienkach vracia k nášmu poslednému rozhovoru. Spomína si na svoje slová – precízne, strojené, definitívne. Na dlhé ticho, ktoré nasledovalo, kým som sa zmohla na odpoveď. Na môj smiech poznačený pochybnosťami. „*Niekoľko som spoznal. Obávam sa, že by náš vzťah nepochopila.*“

Položila som. A potom som to oľutovala, pretože mi nezavolať späť. Neozval sa ani v ten večer, ani nasledujúcich desať mesiacov. Podľa všetkého moja zlosť stále predstavovala živý a prosperujúci problém.

Stačilo, že som Elimu položila jednu náhodnú, dobre mierenú otázku, aby som prišla na to, že ten niekto je Avery, ale k ničomu ďalšiemu o ich vzťahu som sa nedopátrala. Conor nikdy nevešal na sociálne siete fotky z romantických víkendov pri mori, a keby som vyzvedala ďalej, Eli by ma začal podozrievať.

Skúšala som Conora kontaktovať znova. Koniec koncov sme boli blízki priatelia. Napriek obavám z nepochopenia bol náš vzťah *výlučne* neromantický. Ale on na to neskočil. Namiesto toho, aby mi zdvihol telefón, odpovedal mi v správach, čím mi dal jasne najavo, že je tu pre mňa, ale radšej by mi poslal na účet milión dolárov, ako by sa so mnou mal rozprávať čo i len päť minút.

A dnes, takmer po roku mlčania, sa mi pozrie do očí a dôrazne odpovie: „Nie sme spolu už niekoľko mesiacov.“

„Viem.“ Usmejem sa aj napriek trpkkej pachuti v ústach. „Dovedela som sa to vtipnou náhodou: Pred pár týždňami u nás boli Minami a Sul. Začali sa rozprávať o vás dvoch. Vraj je hrozná škoda, že vám to nevyšlo. Podľa nich za to môže zlé načasovanie. Sú presvedčení, že sa na tomto výlete dáte znovu dokopy.“

Conor privrie oči a od zlosti sa mu rozšíria nozdry. Koniec koncov má takmer navlas rovnakú výbušnú povahu ako ja. „Nech sa starajú o seba.“

Nasilu pokrčím plecami. „Úplne ich chápem. Avery je vážne milá. Taktiež je vo vhodnejšom veku.“

„Maya.“

„Koľko má rokov?“ Teraz je rad na mne. Prekrižim si ruky na hrudi a podídem k nemu. Dotkla som sa nebezpečnej témy. V snahe ublížiť mu, aby cítil rovnakú bolesť ako ja, som zabudla na pud sebazáchovy. „Pýtam sa len preto, lebo obaja vieme, že podľa teba je najdôležitejšou podmienkou úspešného vzťahu nulový vekový rozdiel.“

„Maya.“

„Čo?“ spýtam sa s naklonenou hlavou. „Sme priatelia. Podľa mňa je úplne prirodzené, že som zvedavá. Rada by som vedela, čo sa môjmu *priateľovi* páči na dievčati, ktoré...“

„A presne o tom to je. Ona nie je *dievča*.“ Conor zatne čeľusť. Keď znova otvorí ústa, z hlasu mu srší hnev. „Na ničom

z toho nezáleží. S Avery sme kolegovia a priatelia. Prišiel som sem na Eliho svadbu. Mám rovnaký nezájem obnoviť vzťah s ňou ako s tebou.“

Akoby mi vrazil do brucha. Zatnem všetky svaly na tvári a nahodím nečitateľný výraz, ale jeho posledné slovo ma zasiahne tak intenzívne, že sa mierne zapotácam dozadu.

Conor si to všimne. Otočí sa, šlachy na jeho krku nečakane povolia. „Pre boha živého, Maya!“ Rukou si prejde po tvári a na zlomok sekundy pôsobí rovnako rozpoltene ako ja. „Naposledy sme sa spolu rozprávali pred rokom. Celé mesiace si žila v zahraničí. Život ti hrá do karát.“

„Ako to spolu súvisí?“ Nenávidím, ako nesmelo zniem.

„Očakával som, že budeš žiť naplno...“

„Naplno?“

„Že ti už nebude záležať...“

„Na tebe?“ Zasmejem sa a pokrútim hlavou. Vážne ma pobavil. „Len tak pre zaujímavosť, máš dojem, že môj mozog sa ešte nevyvinul dostatočne na to, aby vytváral dlhodobé spomienky? Alebo podľa teba len nemám kapacitu na pretrvávajúce pocity...“

„To by stačilo,“ preruší ma rázne. Potom sa mi pozrie priamo do očí a povie: „Odídem z tejto miestnosti s predpokladom, že si zhúlená.“

„Ale ja nie som...“

„A – skočí mi do reči – „keď sa stretneme nabudúce, očakávam, že sa spamätáš z tohto ošiaľu, a keď už mi tak rada pripomínaš, že nie si rozmaznané decko, tak sa tak aj presta-neš správať.“

Otočí sa na päte a vyberie sa k dverám.

„Conor!“ zavolám naňho. Nezastaví, no aj tak pokračujem. „Boli sme najlepši priatelia. Vždy mi bude na tebe záležať. Nikdy sa to nezmení.“

V jeho strnulých pohyboch uvidím náznak zaváhania. Ale možno si to len namýšľam. Lebo Conor sa neotočí. Nechá ma tam stáť samu a civieť do prázdna. So zaťatou päsťou aj zubami potichu zašomrem: „Doriti.“

ČASTO MÁVAM POCIT, akoby Eli s Conorom boli najlepší priatelia dávno predtým, než som vôbec spoznala svojho brata.

Nie je to tak. Eli je odo mňa starší o štrnásť rokov, ale keď mal približne sedemnásť, odišiel na výšku do Minnesoty hrať hokej. Vtedy som ešte som nemala ani štyri, čo znamená, že sme bývali pod jednou strechou niekedy okolo roku 2000. Iba niekoľko rokov. Nanešťastie si z toho obdobia veľa nepamätám. Z detstva mám na Eliho len dve spomienky: ako mi hovoril tekvička a ako sa pohádal s otcom, až tresol dverami tak silno, že mi v izbe zo steny spadol obraz SpongeBoba a Sépiaka.

Možno nie je na škodu, že rodičia umreli tak skoro. Nie som si totiž istá, či by uniesli moju pubertu. Bola som rovnako príjemná a očarujúca ako kedysi Eli – teda vôbec. Človek sa s takým prístupom popasuje raz, ale prejsť si podobným scenárom dvakrát v priebehu dvoch desaťročí? Rada si predstavujem, že ak existuje posmrtný život, tak si naši rodičia s úľavou štrngajú kokteilmi.

Ak sú historky pravdivé, medzi Eliho najobľúbenejšie aktivity zamlada patrilo hádať sa s otcom, vytáčať ho do nepríčetnosti a privodzovať mu angínu. Znie to ako správanie normálneho pubertiaka, ale keď sa Eli odsťahoval, otec o ňom rozprával ako o splodencovi diabla, ktorý sa infiltroval do nášho domu. Ocino mal komplikovanú povahu. Ale ku mne sa vždy správal nekomplikovane – prezýval ma krpatá princezná. Keď som sa tvárila otrávene, lebo kýchal príliš nahlas

alebo neprestával drzo komentovať moje obľúbené seriály, ktoré si so mnou aj tak vždy pozrel, tak ma štekľil do zbláznenia. Ale k Elimu... Nedávam bratovi za vinu, že nás v neskorej puberte a ako mladý dvadsiatnik navštívil toľkokrát, že aj prstov na ruke mám viac. Koniec koncov, keď som sa presťahovala za štúdiom do Škótska, mala som rovnaký plán.

Neviem, či Eli niekedy vážne sníval o profesionálnej hokejovej kariére. Ale jedno viem určite: počas výšky sa zamiloval do biomedicínskeho výskumu, po promócii zmenil svoje smerovanie a zo športovca sa stal... športovec, ale s pipetou v ruke. Vrátil sa síce do Austinu, no frekvencia jeho návštev ostala rovnaká. Dostal sa na doktorandské štúdium v chemickom inžinierstve na Texaskej univerzite a tam sa zoznámil s Conorom, ktorý bol v programe o ročník vyššie, a Minami, ktorá už pracovala na výskume. Z tejto trojice sa okamžite stali najlepší priatelia.

Keď sa z Eliho po smrti rodičov náhle stal otec samoživiteľ, Minami s Conorom mu nesmierne pomohli. Nie som si istá, či by som bola medzi živými, keby mu Minami nepovedala, že vyše štyridsaťstupňová horúčka si vyžaduje návštevu pohotovosti, alebo keby Conor neprevzal Eliho povinnosti, aby ma vôbec vedel odviezť na pohotovosť – a pravdepodobne sa postaral aj o akékoľvek výdavky za tento výlet.

Potom sa zrazu čosi zomlelo. Je to zložitý príbeh, ktorý má viac perspektív, ako je lúčov pri lome svetla hranolom. Ako-usi hrou osudu sa Rue stala jeho súčasťou dávno predtým, než spoznala Eliho cez aplikáciu na randenie. Nanešťastie mi nikto nepovie, ako to bolo naozaj, a ja už som sa vlastne aj prestala pýtať. Toto sú hlavné body príbehu: Eliho, Conora a Minami za škandálnych okolností vyhodili univerzity, Conor a Minami sa do seba zamilovali, ibaže Minami ho prestala ľubiť a vydala sa za niekoho iného (To preto je taký kretén?